

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El pa de cada dia

Abans, les feines de segar i batre suposaven una de les activitats agrícoles més importants de l'any. Ara el procés ha canviat: tot es fa amb maquinària, poca gent i poc temps... i el pa ja no té la textura, l'olor i el gust d'abans. Les colles de segadors han deixat de resseguir els camps, i els animals han parat de voltar a les eres. Les cases de pagès s'han convertit en edificis ruïnosos o en estances de turistes rurals. El volant, l'embós, l'esclopet i la forca, en el millor dels casos, ornamenten la paret. Les banderes i les escales ja no són el blat mal tallat i el que queda mal arranat després de la sega. De garbes apilotades en cavallons o celles només se'n veuen a les fotografies

esgrogueïdes pel temps.

Tot això són «coses d'abans» presents encara en la memòria dels qui les van viure i ara contempen, amb melangia, com aquelles activitats tan importants s'han convertit en les festes folclòriques del segar i el batre, invent iniciat l'any 1980 a la Fuliola i seguit per molts altres llocs.

El pa havia estat l'aliment bàsic de la dieta d'aquest país. Jesús el partí i el multiplicà per poder alimentar la gentada, fet que simbolitza la transformació misteriosa del pa en Cos de Crist que s'esdevé en cada eucaristia. En el Parenostre encara demanem «el nostre pa de cada dia». Que no manqui a ningú.

Diumenge XVII de durant l'any | Cicle B

Primera lectura | Del segon llibre dels Reis – 4,42-44

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin.» El servidor li contestà: «Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà.» Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

Segona lectura | De la carta de sant Pau als cristians d'Efes – 4,1-6

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Salm responsorial | Salm 144

De l'evangeli segons sant Joan – 6,1-15

En aquell temps, Jesús se'n anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip.

Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per a poder donar només un tros de pa a cadascun.» Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però què es això

per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé.» Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món.» Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

Els lligams de la pau | S.R.S.

En aquests temps en què, gairebé arreu, s'estenen les violències, els odis i les guerres, és hora de tenir present el consell que ens dóna Pau en la carta als Efesis: «no escatimar cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau».

Fixem-nos com l'Apòstol ens fa veure que els lligams de la pau són la base de la unitat de l'esperit humà que hem de tenir tots perquè aquest món s'assembli a aquell que Jesús ens mostrava fent servir sovint la salutació: «La pau sigui amb vosaltres.»

Malament anirà el present i el futur de la humanitat fins que no quedi ben clar a la majoria que la pau és una condició essencial de vida que no pot ser subs-

tituïda per cap altra condició. Hem d'entendre que tots els béns pels quals sospirem –la llibertat, la tranquil·litat, el benestar...– no són possibles sense que aconseguim treure del nostre cor i del de tots els humans tot sentiment de lluita contra altres persones, altres grups, altres pobles.

Massa sovint lliguem pràcticament, encara que inconscientment potser, el nostre benestar al malestar d'altres, la nostra llibertat a la privació d'aquesta a determinats grups, races o religions. Convé de tenir clar que tots hem estat salvats i que no és un privilegi nostre qualsevol cosa que pugui entorpir la pau amb tothom.

Estiu i convivència | Romà Casanova, bisbe de Vic

El temps d'estiu és per a molts temps de vacances. Encara que no tots poden fer vacances, ni tots poden canviar de lloc i d'activitats per manca d'economia o per malalties, edat o minusvalidesa. Tots hem de fer el possible perquè, en el temps d'estiu, aquests també el sentim com a diferent, ja que molts de nosaltres tenim més temps per a acompanyar els qui estan en la monotonia de la quotidianitat i de la soledat en llargues estones del dia i de l'any,

Perquè el temps d'estiu no pot ser pas el temps de l'egoisme i de l'oblit dels altres, més aviat a l'inrevés. El temps de les vacances és aquell temps en què hom lliurement es compromet en aquelles coses que reconeix com a realitats més valuoses de la vida. En un escrit anterior ja he parlat del temps de pregària indispensable

a l'estiu i sempre. Ara ens cal recordar que el temps de vacances és també el temps propici per a estar amb els altres. La virtut de la caritat l'hem de viure tostemps i, com no pot ser d'altra manera, també a l'estiu.

Cal dedicar temps a estar en la família llargament, al diàleg i a la convivència enriquidora que s'expressa en l'amor, que és saber acceptar l'altre en la donació i el perdó. Cal també dedicar temps a la visita de les persones malaltes, especialment familiars i amics.

En una paraula, que el temps d'estiu no sigui el temps de l'egoisme, sinó el temps de viure amb alegria l'encontre amb els altres, encara que, de vegades, ens demani sacrificar les nostres petites coses, que són més fruit de l'instint que ens tanca en nosaltres mateixos que no pas fruit de l'amor plenificant.

Nomenaments

Amb data 11 de juliol del 2006, el senyor bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va signar els següents nomenaments:

— Mn. Joan Serrabassa i Faja, rector de les parròquies de Santa Maria de Manlleu i de Nostra Senyora de Gràcia de Manlleu.

— Mn. Jordi Rosich i Prat, rector de la parròquia de Sant Feliu de Codines.

— Mn. Jordi Rosich i Prat i Mn. Joan Vila i Costa, rectors in solidum de la parròquia de Sant Vicenç de Riells del Fai.

— Mn. Ramon Muntadas i Vilaseca, rector de la parròquia de Sant Fructuós de Castellterçol.

— Mn. Francesc Arumí i Sala, rector de Santa Maria de l'Estany.

— Mn. Àngel Franquesa i Burdó, rector de la parròquia de Sant Feliu Sasserra.

— El Rvd. Llic. David de Vargas i Pino, rector de la parròquia de Sant Vicenç de Castellet.

— El Rvd. Llic. Canisius Niyonsaba, vicari de les parròquies de Sant Feliu Sasserra, Sant Andreu d'Oristà, Santa Maria de la Torre d'Oristà i Santa Maria de l'Estany.

Agenda litúrgica de la setmana

30. Diumenge XVII de durant l'any.

Sant Pere Crisòleg, bisbe i doctor de l'Església. Sants Abdon i Senén, màrtirs (popularment, sant Nin i sant Non). Beat Francesc Xavier Ponsa i companys, màrtirs.

Lectures: 2 Reis 4,42-44 / Salm 144 / Efesis 4,1-6 / Joan 6,1-15

Litúrgia de les hores: Setmana I

31. Dilluns. Sant Ignasi de Loiola, prevere.

Lectures: Jeremies 13,1-11 / Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 13,31-35.

1. Dimarts. Sant Feliu, màrtir. Sant Alfons Maria de Liguori, bisbe i doctor

de l'Església.

Lectures: Jeremies 14,17-22 / Salm 78 / Mateu 13,36-43

2. Dimecres. La Mare de Déu dels Àngels. Sant Eusebi de Vercel·li, bisbe.
Lectures: Jeremies 15,10.16-21 / Salm 58 / Mateu 13,44-46

3. Dijous. Santa Lídia, verge. Sant Nicodem.

Lectures: Jeremies 18,1-6 / Salm 145 / Mateu 13,47-53

4. Divendres. Sant Joan Maria Vianney, prevere.

Lectures: Jeremies 26,1-9 / Salm 68 / Mateu 13,54-58

5. Dissabte. La Mare de Déu de les Neus. Sant Osvald, laic.

Lectures: Jeremies 26,11-16.24 / Salm 68 / Mateu 14,1-12

6. Diumenge XVIII de durant l'any. Transfiguració del Senyor. Sants Just i Pastor, màrtirs.

Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 96 / 2 Pere 1,16-19 / Marc 9,2-10

Jesús repartí els pans a
tota la gent. En repartia
tant com en volien

Tres llibres de Mn. Climent Forner

En aquesta darrera pàgina en què mensualment, cada segon diumenge, trobeu un escrit de Mn. Climent Forner, avui transcrivim uns fragments de l'article del biblista i filòleg Joan Ferrer, publicat en el darrer número del *Butlletí de l'Associació Bíblica de Catalunya* (núm. 92, juny 2006) amb el títol *Mossèn Climent Forner, senyor de la llengua catalana*. Els tres llibres han estat editats a Berga, l'any 2005, per Edicions de l'Albí.

Diu l'autor de l'article, referint-se a Mn. Climent Forner: «he escrit que considero que és el més gran poeta català actualment vivent. Ell és qui ha rebut la part de l'hereu del do de la llengua que van posseir de manera sublim els tres grans pares i mestres de la llengua catalana: Llull, Verdaguer i Carner.

»**Cims d'Estela. Retrats de se berguedans il·lustres** és una mostra magnífica de la prosa noble –amb regust de pi i de cedre, però també de romaní i tarongina– de Climent Forner. Sempre m'ha semblat que la poesia dels poetes catalans era sublim. Sols cal pensar en Verdaguer, Carner o Espriu. [...] El llibre conté un recull de retrats literaris de prohoms berguedans: des del bregós trobador Guillem de Berguedà fins al capellà poeta Mn. Marià Ruiz [...]. Són retrats vivaços, profundament intel·ligents, que aconsegueixen fer realitat el desig dels antics alquimistes: tansmutar la realitat en or, en or literari, de la més alta llei.

Mn. Climent, l'hivern passat, a l'ermita de Sant Sebastià, amb la plana de Vic com a teló de fons. Foto: BNG

»**La nit es trenca. Nadales a dues veus** recull la poesia nadalenca de Mn. Climent Forner i de Climent Peix, poeta berguedà que va fer l'ofici de sastre. [...] Els poemes de Nadal de Climent Forner són clam de profeta, dels vells profetes de les Sagrades Escripures, que amb la força incomparable de la seva veu mostraven –i ens mostren– els camins de Déu en el cor de la història.

»**Foc colgat. Miscel·lània Mn. Palou** és un nom digne d'un gran llibre de poesia, com tots els que ha publicat Mn. Climent Forner. Aquest llibre, però, és un retaule d'un home que va estimar l'Església –Mn. Antoni Palou– i d'un país que estimem –Catalunya– en uns moments difícils i realment entranyables de la nostra història, aquells que el mateix Mn. Climent va descriure en la inoblidable “Carta a l'amic canonge” (l'amic canonge és el mestre estimat i enyorat Mn. Jordi Mas Antó).»

Pessics d'humor i saviesa orientals | Com transportar els troncs | Joan Aragonès

Els habitants de Khelm volien construir una sinagoga al peu d'una muntanya. Van pujar al cim, on hi havia el bosc, van talar els arbres que els feien falta, se'ls van carregar a coll i els van baixar al lloc escollit.

–Mireu que en sou, de beneits! –els va dir un foraster–. Donant una puntada de peu als troncs haurien rodolat per si sols fins a la vall.

–Ah!, doncs és veritat –van pensar ells.

I la Gran Assemblea dels savis va decidir que tothom es carregués un tronc al coll, el pugés al cim de la muntanya i li donés una puntada de peu perquè baixés sol.

«Desconfia del boc pel davant, de la mula pel darrere i de l'imbècil per tots els llocs» (adagi jueu).

Alguns s'han fet a si mateixos, han sortit del no-res, diuen. És precisament del lloc d'on mai no haurien d'haver sortit.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Benigne Rafart

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19 / Fax 973 48 09 51

Correu electrònic: brafart@xtec.net

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 889 19 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,

Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60